

ORAȘUL INCERT

VALENTIN DABIJA

Insist în a te căuta pe străzile acestui oraș mult prea slab conturat pentru simțurile noastre. Cîteodată, umbra ta se zărește în spatele unei ferestre luminate. E noapte, târziu, se aude larmă de petrecere, muzică. Întotdeauna cîntă un clavecin. Fruntea ți se lipește de geamul rece, ochii tăi privesc în gol fără să mă vadă, deși eu sînt acolo atît de aproape de tine. În spatele tău se ivește o umbră, îți strigă ceva în ureche, ceva ce te face să rîzi și dispari. Nu deschid poarta și nu bat la ușă. Cîndva am făcut-o, nu mi-a răspuns nimeni, am vrut să intru, dar în spatele intrării am găsit un zid de cărămizi, casa nu are interior. Am verificat acest lucru dinamitînd locuința, nu a mai rămas în picioare decît fațada, în mijlocul ei fereastra – unde apare cîteodată chipul tău îngîndurat.

Mă plimb uneori pe strada Möebius. Dacă insist în a mă reîntoarce la punctul de unde mi-am început plimbarea inima mea se află în partea dreaptă. Uneori mă întîlnesc cu simetricul meu față de axa verticală de simetrie. Discutăm despre tine. Și el te caută. Nu va găsi decît imaginea ta din oglindă, dar pare să ignore problema, afirmînd că acela sînt eu. O să întîlnești o fată foarte drăguță, pe care o cauți de multă vreme, îmi ghicește în palma stîngă o țigancă, dar eu știu că se înșeală, palma stîngă e, de fapt, cea dreaptă.

— A trecut pe aici, chiar acum cîteva minute îmi spune vînzătorul. A cumpărat o sticlură cu lavandă de bărbierit pe care o folosiți. Pretinde că dacă își întinde cîteva picături pe față simte parca atingerea obrazului dumneavoastră.

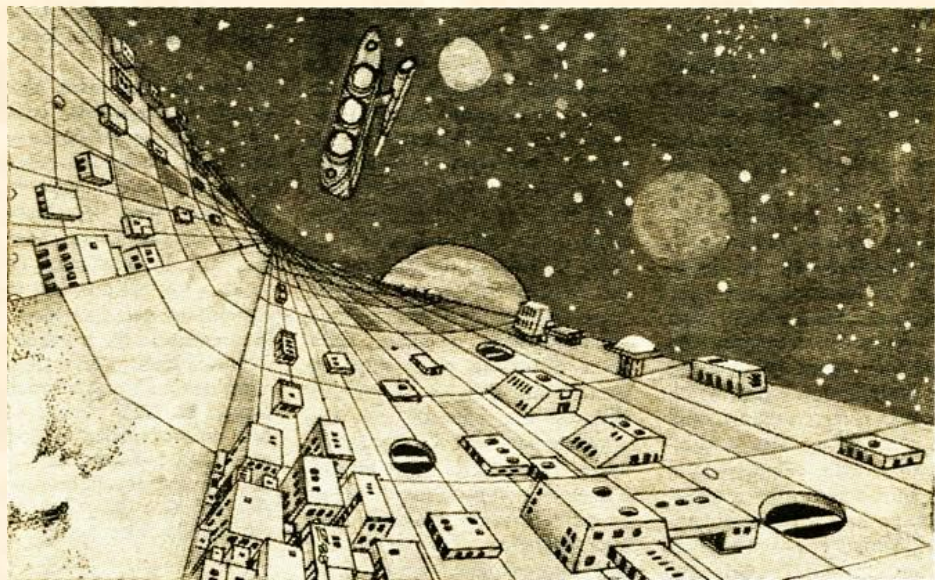
Dacă e vreme frumoasă, citesc ziarul pe terasa cafenelei.

Anunțul decesului tău se schimbă în fiecare zi. Un cerșetor mă imploră să-i dăruiesc soluția unei probleme de geometrie oricît de simplă. Îi desenez în palmă un dodecaedru folosind stiloul acela pe care mi l-ai dăruit de mult și care îmi scrie singur scrisori din partea ta.

Aproape că nu e zi să nu trec și pe maidanul din marginea orașului incert. În mijlocul cîmpului gol se află o cabină telefonică. Aparatul nu pare a fi conectat la nimic, dar asta nu are importanță. Formez numărul, orice număr, și răspunzi tu.

— Iubito, îți spun, am primii vederea de la tine, aceea cu orașul incert unde îmi comunicai că vei locui de acum înainte...

— Iubitule, îmi spui, nu te mai prefăce... Aseară, în timpul pe trecerii, m-am uitat pe geam și te-am văzut... Mi-a fost așa de dor de tine... De ce n-ai intrat, ce te reține?

Desen de GHEORGHE PAUN